

П ѳ т п ѳ д ѳ к ѳ .

Еднажъ отидохъ съ баща си на ловъ. Вървѣхме изъ дребни джбови храсти край рѣжена нива. Изведнажъ нашия Трезоръ се спре, и прѣдъ самия му носъ изхвъркна пѣтпѣдѣкѣ. Щомъ изхвърка, той за почна да се прѣмѣта, да се върти и да пада на земята сѣщо като раненъ. Трезоръ съ всичка сила се хвърли върху него и . . . цапъ! хвана пѣтпѣдѣка, донесе го и го подаде на баща ми. Татко взе пѣтпѣдѣка и го сложи на ржката си, нагорѣ съ коремчето.

— Какво. — попитахъ азъ, — раненъ ли е?

— Не е . . . Ала скоро ще умре . . . Трезоръ силно го стисналъ съ зѣби.

Дойдохъ по-близо до пѣтпѣдѣка. Той лежеше неподвижно върху дланѣта на бащината ми ржка, съ клюмнала главичка. Жалъ ми стана, стори ми се, че ме гледа и си мисли: Защо трѣбва да умра? Азъ се мъчехъ да запазя малкитѣ си, да отпѣдя кучето — и ето сега умирамъ! Нещастенъ съмъ азъ, нещастенъ!.. Колко несправедливо е това!“

— Но, татко, — казахъ азъ, — може би той ще оживѣе . . .

— Не! отговори баща ми. — Гледай: ей-сегичка ще се изпънатъ крачката му, ще потрепери и ще склопи очички . . .

Така и стана. Щомъ склопи очички, азъ заплакахъ.

— Защо плачешъ? — попита баща ми.

— Жалъ ми е за него, — казахъ азъ. — Той спасяваше своитѣ дѣчица, а го убиха.

Баща ми искаше да сложи пѣтпѣдѣка въ чантата си, но азъ му го поискахъ, турнахъ го на ржката си и духнахъ надъ главичката му . . . може би, ще се съживи. Ала той не се помръдна. Подигнахъ го лекичко за човката, но щомъ отмахнахъ ржката си, главичката му отново увисна.